

A Radnóti Miklós Színpad műsorának már a címe is irritáló. Idegesítő volt annak idején a Huszonötödik Színház produkciójának címe is, a M-A-D-Á-C-H. Ennek az erőltettségnek azonban ott legalább volt valami kihámozható mondanója: így akarták jelezni, hogy ők nem egészen a (kötőjelek nélkül) Madách művét viszik színre, hanem a Tragédia sajátosan értelmezett változatát. A K-R-Ú-D-Y cím feltűnően utánozza azt a néhány év előtti huszonötödik színházbeli dolgot, de hogy ezenkívül mit akar mondani, az megfejthetetlen.

Tavaly ünnepeltük Krúdy Gyula századik születésnapját — ha most a Radnóti Miklós Irodalmi Színpad a „kerekén” szüzigyediket is megünnepeli, talán van vele valami külön mondanivalója? Sajnos: nem tud mit kezdeni azzal, amit vállalt. Igaz, nehéz feladat Krúdy dramatizálása, de nem megoldhatatlan. Nemcsak Huszárik Zoltán gyönyörű Szindbád-filmjére gondolunk. Próbálkoztunk kétszer (A vörös postako-

K-R-Ú-D-Y

BEMUTATÓ A RADNÓTI MIKLÓS SZÍNPADON

csi, *Rezeda Kázmér szép élete*) a Vigszínház is és közülük az egyik. A vörös postakocsi nem is volt rossz. Ugyancsak kétszer — és mindkét esetben elég jó eredménnyel — veselkedett neki a televízió. (*Horváth Z. Gergely: Napraforgó és Zsurzs Éva: Őszi versenyelek.*)

A Radnóti Színpad azonban — e tévedésnek egyébként nem először vagyunk tanúi, a Vigszínház *Rezeda Kázmárjának* is ez volt a fő hibája — saját csapdájába esett. Azt hitte: Krúdy zenélő mondatai, tündöklő hasonlatai „egy az egyben” színpadon is elmondhatók. „Miért gondoltuk mi, Radnóti színpadiak, hogy... színre vesszük őt? Mert a mesteri dialógusok mindig kísértésbe hozzák a színházi embert” — írják műsorlapjukon. Pedig épp ennek a kísértésnek könnyű lett volna ellenállni — csak nem kellett volna összetéveszteni a csodá-

latos muzsikájú szöveget, utánaözömlő atmoszférát a mesteri dialógussal.

Épp ellenkező ugyanis a helyzet: dialógusként, színpadon elmondva az ilyen mondatok („Az élet olyan, mint a postáslegény”, „Az óra zengve ver, mint egy régi rokon, akinek a hangja itt maradt” stb) elerőtlepednek, a hasonlatok keresetté, olykor nevétségessé válnak. S nemcsak a szavak válnak nevétségessé, de a színészek is, akik azokat elmondani kényyszerülnek, egy célját tévesztett, drámaiátlan és valójában mondanivaló nélküli — vagy túlságosan is egyoldalú mondókájú — dramatizálás (*Gosztonyi János* munkája) következtében.

Hamis Krúdy ez. Az igaz-zi Krúdy olvasására nem serkent (és mi más lenne éppen az Irodalmi Színpad célja?), inkább elriaszt tőle. Egy régi, igaztalan, Krúdyellenes vádat viszont saj-

nos igazol: az unalmat. Képtelen átlényegülni költészetté ez az unalmas fel dolgozás, irodalmi ismeretterjesztésnek hiányos, korrajznak egyoldalú... Mint-ha „a békeidők szép emléke” (a műsornak ez az „avagyos” alcíme) kizárólag szeretekészorsorozat jelen-tene, de ezt is csak Steinné találkahelyén. Férfiszem-nek kétségtelenül kellemes látvány a csipkés fekete fehérmérműre vetkezett hölgyek „húsvéjűje” a második részben, de ettől még Krúdy úr jelenlétét nem érez-zük.

Steinnét egyébként ör-ventetes földi realizmus-sal, határozott karaktert raj-zolva, unaloműzőn kelti életre *Gordon Zsuzsa*. Itt-ott fanyar önrónia színesí-ti, száraz humor járja át *Dőry Virág*, *Thirring Viola* és a vendég *Sáfrán Anikó* szerepfarmálását. *Gosztonyi János* színészvezetése, szá-mos technikai ötlete, törek-vése a mozgalmasságra, egy jobb produkció ígértét is magában rejt, de saját, lé-nyegében elhibázott drama-tizálását az előadással nem tudja megemelni.

Barabás Tamás